

Comentariu realizat de pastorul Alejandro Bullon

STUDIUL 3 O CHESTIUNE DE VIAȚĂ ȘI DE MOARTE

Buna dragul meu! In acest studiu vom înțelege ca deciziile reprezintă o chestiune de viață și de moarte. Oricât de ne semnificative vor părea deciziile pe care le luăm în fiecare zi, totuși acestea ne afectează viața pe acest pământ și au consecințe eterne. Ascultarea de principiile lui Dumnezeu nu este o chestiune ce poate fi luată în joacă, pentru că mai devreme sau mai târziu poate avea urmări catastrofice.

Cu privire la poruncile lui Dumnezeu Solomon ne spune în Proverbe 6,21:

²¹ ...leagă-le necurmat la inimă, atârnă-le de gât.

Inima este sediul sentimentelor și al emoțiilor și tot aici se iau și deciziile. Acesta este limbajul poetic al Bibliei. Dar noi știm că, în realitate, mintea noastră este centrul de comandă. Sfatul înțeleptului spune că principiile legii ar trebui să fie în inimă. Nu este vorba de ceva exterior, de aparențe, ci este o chestiune de convingere interioară și de dragoste pentru Hristos. Ascultarea exterioară, de formă, funcționează atunci când alții sunt de față și văd. Pe când cea interioară nu are nevoie de ascultători, pentru ca ea se naște în inimă din dragoste pentru Cel care poate privi în ea. Adevărata ascultare nu este rezultatul presiunii exterioare, ci al vieții interioare, pe al cărei tron domnește Hristos.

Dar sfatul lui Solomon mai spune că principiile trebuie să fie legate în jurul gâtului. Ce înseamnă aceasta? În timpul lui Solomon, oamenii purtau ceea ce aveau mai prețios în jurul gâtului. Aceasta vrea să ne transmită ideea că principiile lui Dumnezeu sunt atât de prețioase încât ar trebui să le purtam cu mândrie, arătându-le și altora. Să nu ne rușinăm de faptul că, adesea, unii ne spun ca suntem foarte înapoiți, pentru faptul că vrem să rămânem ascultători de Legea lui Dumnezeu. Ascultarea aduce pace și prosperitate. Proverbe 6:22-23:

²² Ele te vor însoți în mersul tău, te vor păzi în pat și îți vor vorbi la deșteptare!

²³ Căci sfatul este o candelă, învățătura este o lumină, iar îndemnul și musturarea sunt calea vieții.

Porunca este candela, învățătura este lumina, ce înseamnă aceasta? Aceasta va fi partea a doua a studiului nostru. Adesea primesc scrisori în care unii mă întreabă cum să procedeze cu familia lor. Au încercat multe metode, dar fără niciun rezultat. Alții zic: „Nu știu ce să fac cu fiul meu” sau „nu știu ce să fac cu situația mea financiară”. Se pare ca numitorul comun al tuturor întrebărilor lor este: „Ce să fac?” Când o persoană nu știe cum să procedeze, care este motivul? Este acela că se află în umbră, în întuneric, nu vede nimic și de aceea nu știe ce să facă. Adică vrea să iasă din încurcătură, dar nu găsește ieșirea, pentru că e în beznă. Iar Solomon vine și spune că poruncile sunt că o lampă, sunt o lumină. Și David spune: „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea.” Este interesant că atât David, cât și Solomon folosesc diferite expresii cu referire la Legea lui Dumnezeu. Aceste cuvinte sunt: învățatură,

cuvânt, sfat, poruncă, proverb sau zicere, cale, judecată, precept – toate acestea s-ar putea concentra într-un singur nume: Isus. El este Cuvântul, El este Calea. Dacă avem poruncile păstrate în inimă înseamnă că Îl avem pe Hristos în inimă. Exact așa spune și Pavel în Galateni 2,20:

²⁰ *Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine.*

Când Isus ajunge să fie centrul vieții tale, poruncile Sale vor fi lumină, cale, călăuză și ne vor ajuta să ieșim din dificultățile pe care le întâlnim în drumul nostru de fiecare zi. Care va fi rezultatul? Viața: poruncile sunt lumină și viață, viață din plin, exuberantă, viață care merită să fie trăită, care are sens. Deși trăim într-o lume de păcat și tulburare, care ne aduce adesea momente dureroase, avându-L pe Isus și poruncile Sale în inimă, nimic nu poate să ne clintească, pentru ca El aduce cu sine victoria în viața noastră. De aceea Isus a zis (Ioan 8,12):

¹² *Eu sunt Lumina lumii, și cine vine după Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții!*

În cea de a doua parte a studiului, vom vedea că Solomon ne spune că poruncile lui Dumnezeu sunt lumină și viață. Dar și Isus spunea despre Sine că este lumină și viață. Pentru Solomon ascultarea de poruncile divine înseamnă a avea viața și a umbla în lumină. Pentru Isus a asculta de poruncile Sale înseamnă a trăi împreună cu El. Exista vreo contradicție între ceea ce spune Solomon și Isus? Nu! Dimpotrivă, a umbla cu Hristos înseamnă a asculta de porunci. Legea lui Dumnezeu este reflectarea caracterului Său. O persoană nu poate fi separată de caracterul său. De aceea, a asculta de porunci înseamnă a trăi cu Hristos. Și care va fi rezultatul? Solomon spune (Proverbe 6,24):

²⁴ *Ele te vor feri de femeia stricată, de limba ademenitoare a celei străine.*

Aici iar intervine întrebarea: cine ne va elibera de femeia rea, poruncile sau Isus? Sunt inseparabili, unul și același. Cum ar putea pretinde cineva că este mântuit prin Hristos, dacă nu are nimic de a face cu Legea Sa? Dar pericolul nu se află în a crede în Isus fără a respecta Legea; pentru că și cei ce-L dau la o parte pe Isus, punând accent numai pe Lege, se află în același pericol. Centrul predicării noastre trebuie să fie Hristos, iar respectarea Legii va veni ca un rezultat natural al acestui fapt.

Să continuăm analiza sfatului lui Solomon: „te va feri de femeia stricată, de limba ademenitoare a celei străine.” Să observăm cum Solomon relaționează păcatul cu Cuvântul. Toate păcatele încep la nivelul gândurilor, doar ulterior se transformă în cuvinte și, în final, în acțiuni. Este o greșeală să ne preocupăm doar de fapte, ignorând total gândurile și cuvintele. Dacă am învăța să controlăm gândurile și cuvintele, atunci ne-ar fi cu mult mai ușor să controlăm și acțiunile.

În partea a patra a studiului vom vorbi despre un alt păcat, care este necinstea. Este interesantă structura capitolului 6 din Proverbe. Începe prin a vorbi despre valoarea poruncilor care ne aduc lumina în viață. De aceea, este necesar să le păstrăm în inimă și să le purtăm la gât, detaliu ce ne transmite ideea importanței respectării interioare și exterioare a poruncilor. Apoi înțeleptul introduce tema adulterului, susținând ideea că păzirea poruncilor ar fi ca un scut protector împotriva femeii sau a bărbatului care vrea să ne ademenească la păcat. Acest subiect se continuă până la finalul capitolului. Dar în versetele 30 și 31 înțeleptul introduce o temă scurtă și diferită:

³⁰ *Hoțul nu este urgisit când fură ca să-și potolească foamea, căci îi este foame;*

³¹ *și dacă este prins, trebuie să dea înapoi înșeptit, să dea chiar tot ce are în casă.*

De ce crezi tu că Solomon introduce aici aceste 2 versete care vorbesc despre furt, în mijlocul temei despre adulter? Putem desprinde două idei:

În primul rând, pentru Dumnezeu nu există diferență între păcate. Păcatul e păcat și nu are rost să raționăm, să justificăm sau să clasificăm; și nici să comparăm cu un alt păcat, spunând că acesta este mai puțin grav decât celălalt; și nici să căutăm diverse scuze, cum ar fi: foamea, lipsa ori altă cauză sau circumstanță. Ceea ce poți să faci când ai păcătuit este să regreti, să-ți ceri iertare și să nu mai faci.

În al doilea rând, adulterul este un act de necinste. În furt se sustrag obiecte, iar în adulter se sustrag vieți. Poate tocmai de aceea adulterul ni se pare un păcat oribil și scandalos, dar oricare dintre ele ar fi, sfatul lui Solomon este următorul (Proverbe 6,27-28):

²⁷ *Poate cineva să ia foc în sân, fără să i se aprindă hainele?*

²⁸ *Sau poate merge cineva pe cărbuni aprinși, fără să-i ardă picioarele?*

Solomon vrea să ne transmită ideea că, mai devreme sau mai târziu, păcatele vor produce consecințele triste și dureroase.

Ajungem la sfârșitul acestui studiu și vom vorbi despre consecința finală și teribilă a păcatului, care este moartea. Adevărul este că, în momentul păcătuirii, ființa umană își pierde capacitatea de a raționa. Este ca și cum și-ar ieși din minți. Poate tocmai de aceea, în parabola Fiului risipitor, relatarea ne spune că, dintr-o dată, fiul și-a venit în fire. Cine și-a pierdut mințile nu știe ce face. Tot la fel păcatul ne face să ne pierdem capacitatea de a judeca. De aceea, în Proverbe 7,22-23 Solomon spune:

²² *Deodată a început să meargă după ea ca boul care se duce la măcelărie, ca un cerb care aleargă spre cursă,*

²³ *ca pasărea care dă buzna în laț, fără să știe că o va costa viața, până ce săgeata îi străpunge ficatul.*

Păcatul are un preț mare, și anume moartea. Numai că aceasta nu se petrece instantaneu. Ca boul care se duce la măcelărie... ce imagine impresionantă! Eu spun mereu că ar fi mult mai bine ca păcătosul să moară în momentul în care a păcătuit, pentru că așa nu ar mai suferi atâta,

pentru că morții nu mai știu nimic. Numai că moartea este lentă, în fiecare zi câte puțin. Mor planurile, visele sale, viitorul, familia, fiii săi, viața sa profesională și financiară, iar în final mor valorile și principiile sale. Păcătosul ajunge într-un moment în care nu mai dorește să trăiască, iar viața sa se transformă într-o furtună permanentă, iar el suferă zi și noapte, purtând în suflet teama de moarte, care-l duce la disperare. De aceea, spune Solomon în Proverbe 7,25-27:

²⁵ *Să nu ți se abată inima spre calea unei asemenea femei, nu te rătăci pe cărările ei.*

²⁶ *Căci ea a făcut să cadă multe jertfe și mulți sunt cei pe care i-a ucis ea.*

²⁷ *Casa ei este drumul spre Locuința morților, drumul care coboară spre locașurile morții.*

„Locașurile morții” creează imaginea unui Pantheon impunător, decorat cu marmură, ceea ce vrea să ne spună cât de înșelător e păcatul; te seduce, te înșeală. Îți oferă poate ceea ce ai râvnit toată viața: o locuință extravagantă, luxoasă; totul nu este însă decât o amăgire, pentru că acolo domnește moartea. Acolo nu există viață, nici bucurie, totul e gol! Și ciudat este că mulți dintre cei puternici au fost ademeniți și înșelați de păcat, ajungând în locuința morții.

Pavel spune ca si cel care se crede tare trebuie să vegheze și să aibă grijă. Faptul că azi ai ieșit victorios în lupta cu păcatul nu reprezintă o garanție pentru mâine. În fiecare zi trebuie să începi ziua încredințându-ți din nou viața în mâinile lui Hristos și cerându-I protecție și conducere. Rugăciunea de ieri ți-a fost de folos ieri, dar nu îți va fi de folos astăzi. Este nevoie în fiecare zi să te predai lui Hristos.

Traducere si tehnoeditare: Gabriel si Gertrud Radu
[www.7adventist.com/studiu/
lectiuneazs@yahoo.com](http://www.7adventist.com/studiu/lectiuneazs@yahoo.com)